

РЕШЕНИЕ

№ 247

гр. Стара Загора, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Генчо Атанасов

при участието на секретаря Живка М. Димитрова
като разгледа докладваното от Генчо Атанасов Гражданско дело № 20235530103849 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл.55, ал.1 от ЗЗД.

Ищецът М. А. А. твърди, че с влязлото в законна сила на 05.06.2023 г. Решение №102/13.02.2023 г., постановено по гр.дело № 3350/2022г. по описа на РС-Стара Загора, бил осъден да заплати на ответницата М. С. П. направените от нея по същото дело разноски в размер на 420 лева. С влязлото в законна сила на 05.06.2023 г. Решение № 189/05.06.2023г., постановено по в.гр.дело №310/2023г. по описа на ОС-Стара Загора, бил осъден да заплати на ответницата М. С. П. направените от нея по същото въззивно дело разноски в размер на 500 лева. С Вносна бележка от 12.06.2023 г. при изпълнение на горепосочените си задължения за заплащане на разноски внесъл на каса в „УниКредит Булбанк“ АД сумата от 980 лева в полза на ответницата М. С. П., директно по нейна сметка в същата банка, с IBAN: ..., като основаниято за внасяне на сумата посочил „480 лв. разход дело 3350/2022 г. РС, Разход дело 310 ОС 500 лв“. След като извършил плащането на сумата, установил, че е допуснал грешка, като вместо сумата от 420 лева, която бил осъден да заплати за разноски в полза на ответницата М. С. П. по гр.дело №3350/2022г. по описа на РС-Стара Загора, заплатил сумата от 480 лева за разноски по същото дело, или с 60 лева повече от дължимото. Още на другия ден - 13.06.2023 г. – изпратил от смартфона си текстово съобщение до ответницата, с което я уведомил за преведените с 60 лева повече и я подканил да ги върне. След като изминала седмица без сумата от 60 лева да му бъде възстановена от ответницата, изпратил на 20.06.2023 г. повторно текстово съобщение от смартфона си до нея, в което написал: „Напомням за 60 лв., които ми дължиш! Надвнесени по 3350/2022 г. До настоящия момент, въпреки че минали повече от три месеца от получаването на процесната сума, ответницата не му била възстановила същата, вследствие на което за него възниквал правен интерес да предяви настоящия иск с правно основание чл. 55, ал. 1 от ЗЗД за осъждането й да му заплати сумата от 60 лева, представляваща разликата между дължимо от него плащане на разноски по гр.дело № 3350/2022 г. по описа на РС-Стара Загора в полза на ответника и платено от него в повече в нейна полза, заедно със законната лихва от деня на предявяване на иска. Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответницата М. С. П. да му

заплати, на основание чл.55, ал.1 от ЗЗД, като получена на липсващо основание, сумата от 60 лева, заедно със законната лихва от датата на предявяването на иска, която сума представлявала разликата между сумата платена от него в полза на ответника като дължима за разноси, съобразно влязло в сила Решение № 102/13.02.2023 г. по гр.дело № 3350/2022 г. по описа на РС-Стара Загора и платеното от него в повече в нейна полза. Моли съда да осъди ответницата да му заплати и направените от него разноси по делото.

Ответницата М. С. П. заявява, че предявеният иск е неоснователен. Оспорва част от фактическите твърдения, изложени в исковата молба, тъй като те били неверни и не отговаряли на действителното положение. Вярно било твърдението на М. А. А., че ѝ е превел сумата от 980.00 лева. С този превод, освен сумите от 420 лв. и 500 лв., същият ѝ връщал и сумата от 60.00 лева, която сума му била дала за да заведе детето им на спортни танци. Моли съда да постанови решение, с което да остави без уважение исковата молба. Претендира за разноските по делото.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, намери за установено следното.

Предявен е иск с правно основание чл.55, ал.1 от ЗЗД за връщане на получена парична сума без основание. Основните елементи на фактическия състав, от който възниква вземането по чл.55, ал.1 ЗЗД са: даване, респ. получаване на имуществена облага и липса на основание за това имуществено разместване.

Видно от представената по делото Вносна бележка от 12.06.2023 г., издадена от „УниКредит Булбанк“, на същата дата ищецът е внесъл по сметка на ответницата сумата 980 лева. Като основание за внасяне в документа е посочено следното: „480 лв. разход дело 3350/2022 г. РС, разход дело 310 ОС 500 лв.“.

По делото са представени заверени преписи от Решение №102/13.02.2023 г., постановено по гр.дело № 3350/2022 г. по описа на РС-Стара Загора, с което ищецът е осъден да заплати на ответницата разноси в размер на 420 лева и Решение № 189/05.06.2023г., постановено по в.гр.дело №310/2023 г. по описа на ОС-Стара Загора, с което ищецът е осъден да заплати на ответницата разноси в размер на 500 лева. Следователно общият размер на дължимите от ищеца разноси е 920 лв., което означава, че остатъкът от внесената на 12.06.2023 г. сума в размер на 60 лв. не представлява задължение за разноси.

Фактът на получаването на тази сума се признава от ответницата и в отговора на исковата молба. С оглед на това съдът намира за доказано даването от ищеца и получаването от ответницата на паричната сума, предмет на иска.

По иска с правно основание [чл. 55, ал. 1 ЗЗД](#) разпределението на доказателствената тежест се определя от въведените в процеса твърдения и възражения, които са обуславящи за съществуването или за отричането на претендираните права на страните. При фактическия състав по [чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД](#) за връщане на нещо, получено без основание, ищецът следва да въведе като твърдение и докаже факта на плащането на парична сума, а ответникът - основание за получаването или за задържане на полученото /в този смисъл са: Решение № 721 от 3.01.2011 г. на ВКС по гр. д. № 401/2009 г., IV г. о., ГК, Решение № 556 от 13.07.2010 г. на ВКС по гр. д. № 46/2009 г., IV г. о., ГК, Решение № 189 от 4.02.2014 г. на

ВКС по т. д. № 141/2012 г., I т. о., ТК и др./.

Твърдението на ответницата в отговора на исковата молба е, че сумата 60 лв. ѝ е била върната от ищеца, тъй като му била дадена от нея, за да заведе детето им на спортни танци.

По делото са представени два броя квитанции с дати 27.05.2023 г. и 10.06.2023 г., всяка от които за сумата 30 лв.

Разпитаната като свидетел Я. Г. Т. сочи, че е треньор на дъщерята на страните А. в Клуб по спортни танци „Меджик степ“. Миналата година е дала на М. два пъти по 30 лева за заплащане на такса „участие“ в състезания по спортни танци на 27.05. в Сливен и на 10.06. в Казанлък. Получила парите от М. в залата, понеже на тези състезания А. трябвало да дойде с баща си. Преди всяко състезание предавала парите на М.. При регистрацията се издавала квитанция за платена регистрация, която после връщала на М.. Потвърждава, че представените по делото две квитанции е предала на М.. Разбрала, че М. е поискал да му бъдат поети някакви разходи и е действала като посредник за предаване на тези суми преди състезанията.

От така събраните по делото доказателства не се установява истинността на твърдението на ищцата за наличие на уговорка между страните за „връщане“ на сумата 60 лв., дадена от ответницата на ищеца за заплащане таксите за участие в състезания по спортни танци на дъщерята на страните. С предоставянето на тези суми очевидно ответницата е изпълнила законното си задължение да заплаща частта от средствата, необходими за издръжката на детето, в качеството си на родител, упражняващ родителските си права. Ищецът няма правно задължение да заплаща суми за това извън определената му издръжка. С оглед на това единствено възможното от логическа гледна точка тълкуване на твърдяното от ответницата основание за превода на сумата 60 лв. е действието да е извършено с намерение от страна на ответника да прояви щедрост по отношение на ищцата, т.е. да я надари. Съгласно разпоредбата на чл.225, ал.1 ЗЗД дарението е договор, с който дарителят отстъпва веднага и безвъзмездно нещо на дарения, който го приема. Съществен елемент на дарението е наличието на типична и непосредствен правна цел на сделката /кауза/ - дарствено намерение. Намерението да се дари се изразява в съгласието на дарителя нещо да премине от неговото имущество в имуществото на дарения без насрещен еквивалент. Дарственото намерение не се предполага, а следва да бъде доказано от страната, която го твърди /в този смисъл са решение № 355 от 9.01.2012 г. на ВКС по гр. д. № 430/2011 г., ... г. о., ГК и решение № 98 от 20.05.2013 г. на ВКС по гр. д. № 520/2012 г., IV г. о., ГК/. В разглеждания случай по делото не са представени доказателства, от които да може да се обоснове извод за наличие на такова намерение у ответника при извършването на превода на сумата 60 лв. на 12.06.2023 г.

При тези обстоятелства съдът намира, че липсва основание за задържане от ответницата на получената от нея при начална липса на основание по смисъла на чл.55, ал.1 ЗЗД сума в размер на 60 лева и същата следва да бъде върната на ищеца. Ето защо предявеният иск за заплащане на сумата 60 лева, представляваща дадена и получена на 12.06.2023 г. без основание парична сума, ведно със законната лихва върху тази сума от дата

на предаване на иска - 21.09.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, е основателен и следва да бъде уважен.

На основание чл. 78, ал.1 от ГПК следва да бъде осъдена ответницата да заплати на ищеца направените по делото разноски в размер на 450 лв., представляващи държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА М. С. П. от гр.Стара Загора, ..., ЕГН ***** да заплати на М. А. А. от гр.Стара Загора, ул.“... ..” ..., ЕГН ***** сумата 60 лева, представляваща дадена и получена на 12.06.2023 г. без основание парична сума, ведно със законната лихва върху тази сума от 21.09.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата 450 лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му пред Старозагорския окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____